

“मीठे बच्चे – श्रीमत अनुसार कल्याणकारी बन, सबैलाई सुखको मार्ग बताऊँ।”

परश्वर:- कुनै पनि प्रकारको लापरवाही हुने मुख्य कारण के हो?

उत्तर:- देह-अभिमान। देह-अभिमानको कारणले नै बच्चाहरूबाट धेरै भूल भइरहन्छन्। उनीहरूले सेवा पनि गर्न सक्दैनन्। उनीहरूबाट यसतो करम हुन्छ, जसले गर्दा सबैले घृणा गरिन्छन्। बाबा भनिरहन्छन्- प्यारा बच्चाहरू! आत्म-अभिमानी बन। कुनै पनि अकरतव्य नगर। कषीरखण्ड बनेर सेवाका राम्रा-राम्रा योजनाहरू बनाऊ। मुरली सुनेर धारण गर, यसमा लापरवाही नगर।

गीत:- छोड भी दे आकाश सिंहासन.....

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबाको श्रीमत। अहिले मैले सबै सेवाकेन्द्रका बच्चाहरूसँग कुरा गरिरहेको छु। अब जो त्रिमूर्ति, सृष्टिचक्र, वृक्ष, सिँढी, लक्ष्मी-नारायणका चित्र र कृष्णको चित्र- यी ६ चित्र हुन् मुख्य। यो पूरा प्रदर्शनी हो, यसमा सबै सार आउँछ। जसरी नाटकको प्रदा बनाइन्छ, विज्ञापनको लागि। तयो कहिल्यै पनि वरषा आदिमा बिगिर्दैन। त्यसै गरी यी मुख्य चित्र बनाउनु परछ। बच्चाहरूलाई श्रीमत मिलिन्छ रूहानी सेवा बढाउनको लागि, मनुष्यहरूको कल्याण गर्नको लागि। गायन पनि गरिन्छ- कल्याणकारी बेहदका बाबा हुन्छन् त्यसैले अवश्य अरू कोही अकल्याणकारी पनि छ जसकारण बाबाले आएर फेरि कल्याण गर्नुपरछ। प्यारा रूहानी बच्चाहरू! जसको कल्याण भइरहेको छ, उनीहरूले यी कुरालाई बुझ्न सक्छन्। जसरी हाम्रो कल्याण भयो, त्यसतै हामीले पनि अरूको कल्याण गर्नुपरछ। जसरी बाबालाई पनि चिन्तन चलछ, कसरी कल्याण गर्नु? युक्तिहरू बताइरहनु भएको छ। ६/९ साइजको शीटमा यो चित्र बनाउनु परछ। दिल्ली जस्ता शहरमा खास गरेर धेरै मनुष्यहरू आउँछन्। जहाँ सरकारको सभा-समारोह आदि हुन्छ। सचिवालयमा धेरै मानिसहरू आउँछन्, त्यहाँ यी चित्रहरू राख्नुपरछ। धेरैको कल्याण गर्नको लागि बाबाले राय दिनहुन्छ। यसरी टिनमा पनि धेरै चित्रहरू बन सक्छन्। देही-अभिमानी बनेर बाबाको सेवामा लाग्नुपरछ। बाबाले राय दिनहुन्छ- यी चित्रहरू हिन्दी र अंगरेजीमा बनाउनु परछ। यी ६ चित्रहरू मुख्य स्थानमा राख्नुपरछ। यदि यसता मुख्य स्थानमा राखियो भने तिमिसँग सयौं मानिसहरू बुझ्नको लागि आउँछन्। तर बच्चाहरूमा देह-अभिमान हुने भएकाले धेरै गलती भइरहन्छ। यो कसैले नसमझिऊन्- म पक्का देही-अभिमानी छु। गलती त धेरैका हुन्छन्, सत्य बताउँदैनन्। समझाइन्छ- यसतो कुनै कार्य नगर जो कसैले घृणा नफैलाउन्- यिनमा देह-अभिमान छ। तिमि सदैव युद्धको मैदानमा छौ। तयो युद्ध त १०-२० वर्षसम्म चलछ। तिम्रो मायासँग अनन्तसम्म युद्ध चलछ। तर गुप्त छ, जसलाई कसैले पनि जान्न सक्दैन। गीतामा जुन महाभारत लडाईं छ, त्यसलाई जिसमानी देखाइएको छ। तर यो हो रूहानी। रूहानी युद्ध हो पाण्डवहरूको। तयो जिसमानी युद्ध हो, जुन परमपिता परमात्माबाट विपरीत बुद्धि छ। तिमि ब्राह्मण कुल भूषणहरूको छ परीत बुद्धि। तिमिले अरूसँग तौडेर एक बाबासँग सँगत जोडेर काँछौ। धेरै पटक देह-अभिमानमा आउनाले बिरसिन्छन् अनि आफ्नै पद भर्षट हुन्छ। फेरि अनन्तमा धेरै पछुताउनु पर्नेछ। केही पनि गर्न सक्दैनन्। यो कल्प-कल्पको बाजी हो। यतिबेला कसैले अकरतव्य गरछ भने कल्प-कल्पान्तरको लागि पद भर्षट हुन जान्छ। ठूलो घाटा परछ।

बाबा भनिरहन्छन्- पहिला तिमि १०० प्रतिशत घाटामा थियौ। अहिले बाबाले १०० प्रतिशत फाइदामा लै जान्छु। त्यसैले श्रीमतमा चलनु छ। सबै बच्चाहरू कल्याणकारी बननुपरछ। सबैलाई सुखको मार्ग बताउनु परछ। सुख हुन्छ नै सवरगमा, नरकमा हुन्छ दुःख। किन? यो हो विकारी दुनियाँ, तयो दुनियाँ निरविकारी थियो, अहिले दुनियाँ विकारी बनेको छ। फेरि बाबाले निरविकारी बनाउनु हुन्छ। यी कुरालाई दुनियाँमा कसैले पनि जान्दैन। त्यसैले यी मुख्य चित्रहरू स्थायी स्थानमा

राखनु परछ। पहिला नमबर दिल्ली मुख्य हो, दोसरो मुम्बई र कोलकतता। कसैलाई अरडर दिएमा शिटमा बनाउन सकछन्। आगरामा पनि घुमनु धेरै जान्छन्। बच्चाहरूले सेवा त धेरै राम्रो गरिरहेका छन्। अझै पनि केही गरेर देखाऊन्। यी चित्र बनाउन कुनै गारहो छैन। केवल अनुभव चाहिन्छ। अक्षर राम्रा र ठूला चित्र हुन्, जुन कसैले पनि टाढै बाट पढ्न सक्न्। स्पष्टिकर पनि ठूलो बनाउन सकिन्छ। सुरक्षित राखनुपरछ, जसलाई कसैले नबिगारोस्। यज्ञमा असुरहरूको विघ्न परछ किनकि यो नयाँ कुरा हो। तिनीहरूले पसल थापेर बसेका छन्। आखिरमा सबैले बुझ्ने छन् हामी झर्दै आएका हौं, अवश्य केही कमी छ। बाबा हुनुहुन्छ नै कल्याणकारी। उहाँले नै बताउन सक्नुहुन्छ दुनियाँको कल्याण कसरी र कहिले भएको थियो। यसलाई तमोप्रधान कसले बनाउँछ? फेरि सतोप्रधान कसले बनाउँछ? यो चकर कसरी घुम्छ? कसैले जान्दैन। संगमयगुलाई पनि जानेका छैनन्। समझ्नेछन् भगवान युग-युगमा आउनु हुन्छ। कहिले भन्छन् भगवान त नाम-रूप भन्दा अलग हुनुहुन्छ। प्राचीन भारत स्वरग थियो। यो पनि भन्छन्- क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला देवताहरूको राज्य थियो। फेरि कल्पको अवधि लामो देखाएका छन्। त्यसैले बच्चाहरूले देही-अभिमानि बन्न धेरै मेहनत गर्नुपरछ। आधाकल्प सत्ययुग र त्रेतायुगमा तिमी आत्म-अभिमानि थियौ। तर परमात्मा-अभिमानि थिएनौ। यहाँ त तिमी देह-अभिमानि बनेका छौ। फेरि देही-अभिमानि बन्नुपरछ। यात्रा शब्द पनि छ, तर अर्थ केही बुझ्दैनन्। मनमनाभवको अर्थ हो रहानी यात्रामा रहनु। हे आत्माहरू म बाबालाई याद गर। कृष्णले त यसतो भन्न सक्दैनन्। उनी गीताका भगवान कसरी हुन सक्छन्? उनलाई कसैले कलक लगाउन सक्दैन। यो पनि बाबाले समझाउनु भएको छ- सिँढी झर्दै आधाकल्प काम चितामा बसेर काला हुन्छन्। अहिले हो नै कलियुग। उनीहरूको सम्प्रदाय कालै हुन्छ। तर सबैको कालो रूप कसरी बनाउने? चित्र आदि जति पनि बनाएका छन् ती सबै नबुझ्ने। एउटैलाई श्याम अनि सुन्दर भन्नु... यो कसरी हुन सक्छ। उनीहरूलाई नै भनिन्छ अनधश्चाले गुडियाहरूको पूजा गर्नु। गुडियाहरूको नाम, रूप, करतव्य आदि हुन सक्दैन। तिमीले पनि पहिला गुडियाहरूको पूजा गर्थ्यौ नि। अर्थ केही पनि जान्दैनथ्यौ। त्यसैले बाबाले समझाउनु भएको छ- प्रदरशनीको लागि चित्र मुख्य रूपमा बन्नु। समिति बनेस् जसले प्रदरशनी पछि प्रदरशनी गरिरहोस्। बन्धनमुक्त त धेरै छन्। कन्याहरू बन्धनमुक्त छन्। वानप्रस्थीहरू पनि बन्धनमुक्त छन्। त्यसैले बच्चाहरूले निरदेशनको पालन गर्नुपरछ। यी हुन् गुप्त पाण्डव। कसैको पनि पहिचानमा आउन सक्दैनन्। बाबा पनि गुप्त, ज्ञान पनि गुप्त। त्यहाँ मनुष्यले मनुष्यलाई ज्ञान दिनछन्। यहाँ परमात्मा बाबाले आत्माहरूलाई ज्ञान दिनहुन्छ। तर यो जानेका छैनन्- आत्माले ज्ञान लिनछ। किनकि उनीहरूले आत्मालाई निरलेप भन्छन्। वास्तवमा आत्माले नै सबै कुरा गर्छ। पुनर्जनम आत्माले लिनछ कर्म अनुसार। बाबाले यी सबै प्वाइन्टहरू राम्ररी बुद्धिमा राखिदिनुहुन्छ। सबै सेवाकेन्द्रहरूमा नम्रवार देही-अभिमानि छन्। जसले राम्ररी समझ्नेछन् र समझाउँछन्। देह-अभिमानिले न केही बुझ्न सक्छन्, न समझाउन सक्छन्। मैले केही पनि बुझ्न सक्दिन- यो भन्नु पनि देह-अभिमान हो। अरे, तिमी त आत्मा हौ। बाबाले बसेर आत्माहरूलाई समझाउनु हुन्छ। दिमागै खुल्नु परछ। तकदिरमा छैन भने खुल्दैन। त्यसैले बाबाले पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ तर तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ पनि गरदैनन्। छ धेरै सहज, अल्फ र बेलाई जान्छ। बेहदका बाबाबाट वरसा मिलछ। तिमीहरू सबै देवी-देवता थियौ। प्रजा पनि त्यस्तै थिए। यतिबेला पतित बनेका छन्। कति समझाइनछ। आफूलाई आत्मा समझेर बाबालाई याद गर। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! मैले तिमीलाई देवी-देवता बनाएको थिएँ। तिमी अहिले के बन्यौ! यो हो कुम्भीपाक नरक। विषय वृत्तणी नदीमा मनुष्य, पशु-पंक्षी आदि सबैलाई उसतै देखाइनछ। यहाँ त मनुष्य अझै बिगारिएका छन्। मनुष्यमा क्रोध पनि कति हुन्छ। लाखौंलाई मारिदिन्छन्। भारतवर्ष जुन वैश्यालय बनेको छ, फेरि यसलाई शिवालय शिवबाबाले नै बनाउनु हुन्छ। बाबाले कति राम्ररी समझाउनु हुन्छ। निरदेशन दिनहुन्छ यसो-यसो गर। चित्र बनाऊ। फेरि जो ठूलाबडा मनुष्यहरू छन् तिनलाई समझाऊ। यो प्राचीन युग, प्राचीन ज्ञान सबैले सुन्नुपरछ। हल लिएर प्रदरशनी गर्नुपरछ। वास्तवमा उनीहरूले त पैसा आदि केही पनि लिनुहुँदैन। तैपनि जति ठिक समझ्नेछौ त्यति भाडा लेऊ। चित्र त तपाईंले हेर्नुहोस्, चित्र देखेपछि तुरुन्तै पैसा फिरता गर्नुछन्। केवल युक्तिसँग समझाउनु परछ। अधिकार त हातमा रहन्छ नि। चाहेमा जे पनि

गरन् सकछन्। उनीहरूले कहाँ समझनछन् र, विनाश काले विपरीत बुद्धि त विनाश हुन्छन्। पाण्डवहरूले त भविष्यमा पद पाए। त्यो पनि राज्य पछि भविष्यमा हुन्छ। अहिले कहाँ हुन्छ र! यी भवन आदि सबै भत्किनछन्। अहिले बाबाले समझाउनु भएको छ— परदरशनी पनि गरनुपर्छ। धेरै राम्रोसँग कार्ड पठाएर निमनत्रण दिनुपर्छ। तिमीले पहिला ठूला-बडालाई समझायौ भने मदत पनि गरने छन्। सुति राख्नु हुँदैन। कति बच्चाहरू देह-अभिमानमा सुतिरहनछन्। समिति बनाएर मिलेर योजना बनाउनु पर्छ। बाँकी मुरली पढेनौ भने धारणा कसरी हुन्छ? यस्ता धेरै लापरबाह छन्। अचछा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) देही-अभिमानी बनेर सेवाका विभिन्न युक्तिहरू निकाल्नु छ। आपसमा मिलेर सेवा गरनु छ। जसरी बाबा कल्याणकारी हुन्छन्, त्यसै गरी कल्याणकारी बन्नु छ।

२) परीत बुद्धि बनेर अरू सँग तोडेर एकसँग जोड्नु छ। कुनै यस्तो अकरतव्य गरनु हुँदैन, जसले कल्प-कल्पान्तरको लागि नोकसान होस्।

वरदानः— सदा उमंग, उत्साहमा रहेर चढ्ती कलाको अनुभव गरने महावीर भव महावीर बच्चाहरूले हर सेकेन्ड, हर संकल्पमा चढ्ती कलाको अनुभव गरछन्। उनीहरूको उड्ती कला सबै प्रति भला अर्थात् कल्याण गरने निमित्त बनाइदिन्छ। उनीहरूलाई रोकिएको वा थाकेको अनुभूति हुँदैन। उनीहरू सदा अथक, सदा उमंग उत्साहमा रहन्छन्। रोकिनेहरूलाई घोडसवार, थाक्नेहरूलाई सिपाही र जो सदा चलिरहनछन् उनीहरूलाई महावीर भनिन्छ। मायाको आँखा कुनै पनि रूपमा उनीहरूमा डुब्दैन।

सलोगनः— शक्तिशाली उनीहरू हुन्, जो आफ्नो साधनाद्वारा जब चाह्यो शीतल स्वरूप र जब चाह्यो ज्वाला रूप धारण गरछन्।

माते श्वरीजीका अनमोल महावाक्यः—

आत्मा कहिल्यै परमात्माको अंश हुन सक्दैन

धेरै मनुष्यहरूले यस्तो समझनछन्— हामी आत्माहरू परमात्माका अंश हौं, तर अंश त भनिन्छ टुक्रालाई। एकातिर भन्छन् परमात्मा अनादि अविनाशी हुन्छ, अनि यस्तो अविनाशी परमात्मालाई टुक्रामा कसरी लै जान सकिन्छ। अब परमात्मा टुक्रा कसरी हुन सक्छ, आत्मा नै अजर अमर छ भने अवश्य आत्मालाई पैदा गरने पनि अमर हुनुपर्छ। यस्तो अमर परमात्मालाई टुक्रामा लिएर आउनु अर्थात् परमात्मालाई पनि विनाशी भनिदिनु हो तर हामीले त जानेका छौं— हामी आत्मा परमात्माका सन्तान हौं। त्यसैले हामी उहाँका वंशज भयौं अर्थात् बच्चा भयौं फेरि अंश कसरी हुन सक्छ? परमात्माको महावाक्य छ— प्यारा बच्चाहरू! म स्वयं त अविनाशी हुँ, जागती ज्योती हुँ, म दीपक हुँ, म कहिल्यै निभदिन तर सबै मनुष्यको आत्माको ज्योती जागछ र निभछ पनि। ती सबैलाई जगाउने फेरि म नै हुँ किनकि लाइट र माइट दिने मै हुँ, बाँकी यति अवश्य हो— म परमात्माको लाइट र आत्माको लाइट दुवैमा फरक छ। जसरी बल्बहरूमा कुनै धेरै पावर भएको र कुनै थोरै पावर भएको हुन्छन्, त्यस्तै आत्मा पनि कुनै धेरै पावर भएको र कुनै थोरै पावर भएको हुन्छ। बाँकी परमात्माको पावर कुनै भन्दा थोरै धेरै हुँदैन त्यसैले त परमात्माको लागि भनिन्छ— परमात्मा सर्वशक्तिमान अर्थात् सबै आत्माहरूको भन्दा उहाँको शक्ति धेरै छ। उहाँ परमात्मा नै सृष्टिको

अनत्यमा आउनुहुन्छ। यदि कसैले भन्छ- परमात्मा सृष्टिको बीचमा आउनुहुन्छ अर्थात् युग युगमा आउनुहुन्छ, यो त मानौं परमात्मा बीच बीचमा आउनुभयो अनि फेरि परमात्मा सर्वश्रेष्ठ कसरी हुनुभयो त? यदि कसैले भन्छ- परमात्मा युग युगमा आउनुहुन्छ, त्यसो भए यसतो समझौं परमात्माले घरी घरी आफ्नो शक्ति चलाउनुहुन्छ। यसरी सर्वशक्तिमानको शक्ति यति समम् छ, यदि बीचैमा आफ्नो शक्तिले सबैलाई शक्ति अथवा सदगति दिने हो भने फेरि तिनीहरूको शक्ति कायम हुनुपर्यो फेरि दुरगति कसरी पाउँछन्? त्यसैले यसबाट सिद्ध हुन्छ- परमात्मा युग युगमा आउनुहुन्छ अर्थात् बीच बीचमा आउनुहुन्छ। उहाँ आउनुहुन्छ कल्पको अनन्तिम समयमा र एकपटक आफ्नो शक्तिले सर्वको सदगति गर्नुहुन्छ। परमात्माले यति महान् सेवा गर्नु हुन्छ त्यसैले उहाँको यादगारमा ठूलो शिवलिंग बनाएका हुन् र यति धेरै पूजा पनि गरिन्छ, त्यसैले परमात्मा सत् पनि हुनुहुन्छ, चैतन्य पनि हुनुहुन्छ र आनन्द स्वरूप पनि हुनुहुन्छ। अचछा, ओम् शान्ति।